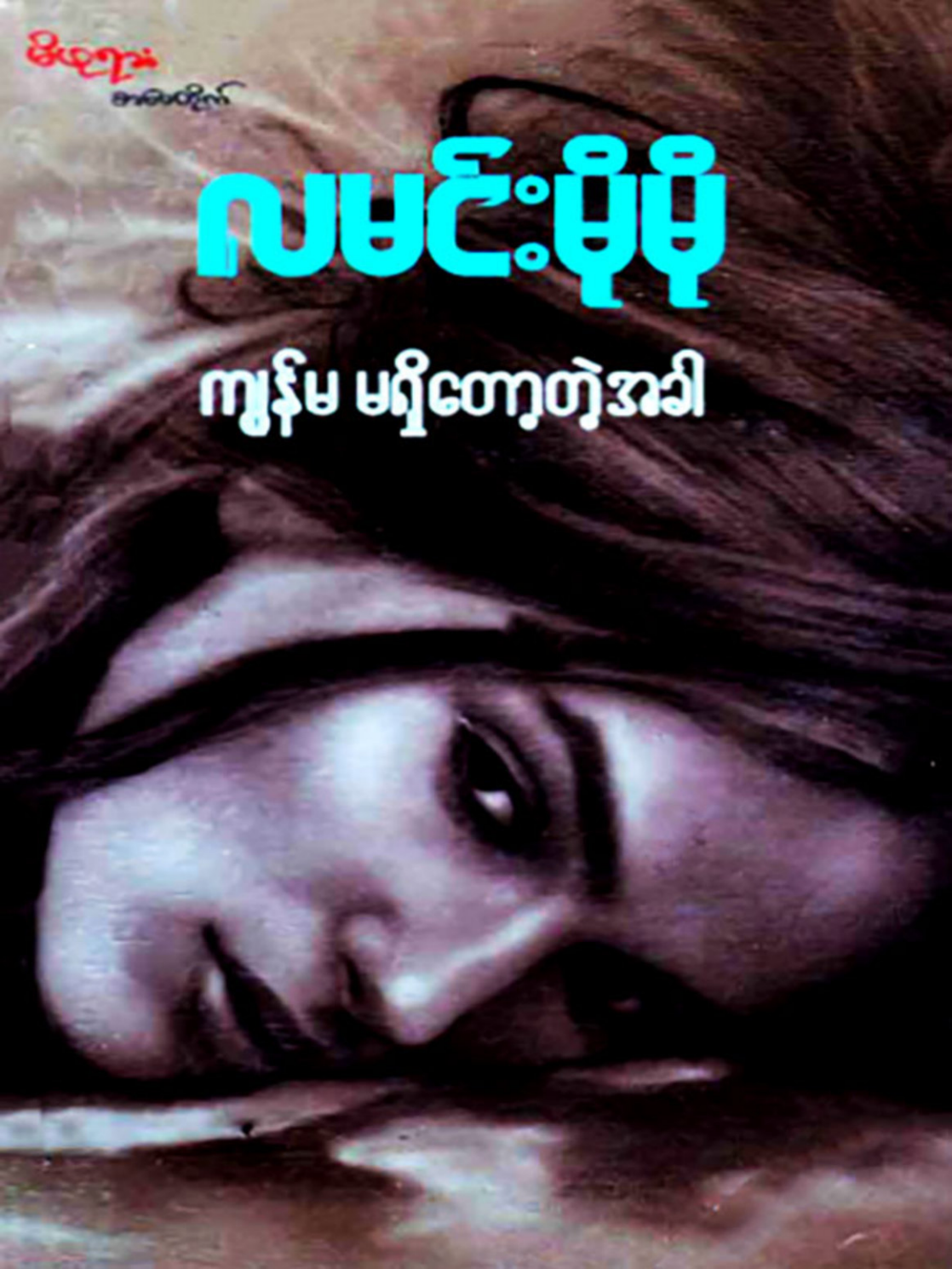

မိမိ
အမည်

လမ်းမှီ

ကျွန်မ မရှိတော့တဲ့အခါ

အခန်း(၁)

ညိုချစ်ဆိုင်

မီးပွိုင့် မီးအစိမ်းကို စိတ်မရှည်စွာ ရင်မောစွာ မျှော်တကြည့်ကြည့်နှင့် "ညိုချစ်ဆိုင်" စိတ်စောနေပါသည်။ သားတို့ ကျောင်းဆင်းသွားပြီ။ မီးစိမ်းသွားသည့်တိုင် ရှေ့ကကားတန်းဟာ ကျောင်းလမ်းဘက်ကို တသီတသန်း အစဉ်လိုက် ချိုးကွေ့နေကြသည် မှာ ကြာလွန်းလှတယ်ဟု ထင်မိ လေသည်။

နဖူးပြင်အစပ်မှာ စို့တက်နေသော ချွေးမှုန့်တို့ ကို လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်ရင်း သားများ လမ်းမပေါ်ထွက်နေမလား လည်ပင်းရှည်ကာ မျှော်ကြည့်မိသည်။ သားကိုတော့ "ဖေဖေ နောက်ကျရင် လမ်းမပေါ် မထွက်ကြည့်ရဘူးနော်၊ ဟောဒီ အုတ်ခုံလေးကပဲ အမြဲထိုင်စောင့်" ဟု သေသေချာချာ မှာ ထားပါသည်။ သားကလည်း သေသေချာချာ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ပါသည်။

သားက "ပန်း" နှင့်တူသည်။ အမေတူသား။ နှုတ်စကားနည်းပြီး မျက်လွှာကို ပင့်လှန်ကာ စူးစိုက်ကြည့်တက်သည့် မျက်ဆန်ညိုညိုကြီးများ နှင့်သာ သူပြောချင်တာကို အသံတိတ်ပြသတာဖြစ် သည်။ ထိုမျက်ဆန်ညိုညိုကြီးကြီးတို့ ကို ဖတ်ရှု၍ ဘာကိုပြောချင်သလဲ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာရသည် မှာ သူ့အဖို့ Puzzle တစ်ခု ကစားရသလို အမြဲစိတ်လှုပ်ရှားစရာ

ကောင်းခဲ့ပါသည်။ သူ အတော်အသင့် လည်း ကျွမ်းကျင်နေပါပြီ။ သူ့မေ
မေ "ပန်း" ကိုလည်း သူထိုသို့အားဖြင့်သာ သိနားလည်အောင် ကြိုးစားခဲ့
ကျင့်သားရခဲ့တာမို့ပင်။

သားကို မြင်ရပြီ။

လူရှင်းစပြုသော ကျောင်းရှေ့က ကလေးအနည်းငယ်ထဲတွင် သားရဲ့
မျက်နှာဖောင်းဖောင်း ကလေးက ထင်းနေသည်။ ။ အင်မတန်ချောတဲ့
သား။ ကလေးတစ်ယောက်နှင့်ပင် မလိုက်ဖက်အောင် သားရဲ့ မျက်ခုံး၊
မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတို့ က ပြတ်သားထင်ရှားပြီး ရုပ်ရည်က လင်း
ထွက်နေပါ သည်။ ။ သားရဲ့ မျက်ဝန်းများမှ လွဲ၍ တစ်မျက်နှာလုံး သူနှင့်
သာ ဆင်တူသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ လူ ဘယ် လောက်များများကြားထဲ ရောည
ပ်နေပါစေ ထင်းခနဲ လင်းထွက်နေတာကတော့ သူ့အမေနှင့် တစ်ထပ်တ
ည်းတူတာပင်။

ညိုချစ်ဆိုင်က ကားကို ကျောင်းရှေ့ သားထိုင်နေရာလမ်းဘက်ခြမ်း
ရောက်အောင် ဂ,ငယ် ကွေ့ ပြန်ကွေ့လိုက်သည်။ ။ သူ့သားကို မြင်သည်
နှင့် သားက အုတ်ခုံမှ ထ,လာသည်။ ။ သားမျက်နှာဟာ သုံးတန်းကျောင်း
သားနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် လှူနေကြီးပေသည်။ ။

"ကျောင်းဆင်းတာ ကြာပြီလား သား"

ကားတံခါးဖွင့်ကာ သူနံဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်သော သားကိုမေးလျှင်
သားက သူ့ကိုပြုံးပြကာ ခေါင်းကလေးယမ်းပါသည်။ ။ ဘယ်မကြာပဲ
ရှိပါ့မလဲ။ ကျောင်းသား နှစ်ထောင်ကျော်ရှိတဲ့ ကျောင်းမှာ ကျောင်းရှေ့၌
ကျောင်းသားလက်ကျန် ဆယ်ယောက်လောက်သာ ရှိတော့တဲ့ ဟာ။

"မီးပွိုင့်တွေက ကြာတော့ ဖေဖေ ကားပိတ်နေလို့ "

"ရပါတယ် ဖေဖေ၊ စောင့်ရတာ သား မပျင်းပါဘူး"

သားစကားပြောတာ တစ်ခါတစ်ရံ လူကြီးဆန်လှ၍ သူ့စိတ်စနိုးစ နှောင့် ဖြစ်ရတက်သည်။ သား၌ ကလေးတစ်ယောက်တွင် ရှိတက်သော အမှားအယွင်း အပြစ်မျိုး အင်မတန် နည်းလေသည်။ အမြဲတမ်း ထိန်း ထိန်းသိမ်းသိမ်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ကလေး နေတက်သော သားကို သူ တစ်ခါတစ်ရံ အားမရပါ။ ကလေးပီပီ ဆော့တာ ကဲတာ အပြစ်လုပ်တာမျိုး တွေ သား၌ အင်မတန်နည်းတာကို ကျေနပ်ဖို့ ထက် အားမရစရာလို့ သူ က ထင်သည်။

"နဲ့လယ် ကျောင်းဆင်းတော့ ဆော့သေးလား သား"

သားက ခေါင်းခါသည်။

"မဆော့ပဲ သား ဘာလုပ်နေလဲ"

"သား ပုံပြင်စာအုပ် ယူလာတာ ဖတ်နေတယ်"

စာဖတ်ဝါသနာပါခြင်းကိုလည်း သားက သူ့အမေထံမှ အမွေဆက်ခံ ယူထားပါသည်။ ဘာစာ မဆို ဖတ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားသည်။ သင်ပုန်းကြီး သင်ကာစက ကားဖြတ်သွားရာ လမ်းဘေးတစ်လျှောက် မှ ဆိုင်းဘုတ် တို့ ကို တစ်ခုချင်း အသံထွက်ဖတ်၍ ကားပေါ်ပါလာတက်သည်။ ပန်း သည် လည်း သူကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ရလျှင် အားလုံးကိုပစ်ကာ ငြိမ်နေတက်တော့တဲ့ သူပင်။ ထို့အပြင် စာဖတ်အားနည်းလှတဲ့ စာဖတ်ပျင်းလှတဲ့ သူ့ကိုလည်း ပန်းက အံ့သြစိတ်ပျက်ပုံရသည်။

"သားအတွက် ပုံပြင်စာအုပ်အသစ်တွေ နောက်အပတ်ကျရင် ဖေဖေ ရှာဝယ်လာပေးဦးမယ်"

"သားမှာ ရှိတာတွေ မှတ်သွားဦးနော်"

"အေးပါကွာ"

"မြန်မာ့ရိုးရာပုံပြင်များ ဆို ဖေဖေ ဝယ်လာတာတွေ ထပ်,ထပ်နေတာ"

"အေးပါကွာ၊ ဒီတစ်ခါ ဖေဖေ သေချာမှတ်သွားပါ့မယ်"

ကားရှေ့မှန်ပြင်ကို ထွင်းဖောက်ငေးကာ ငြိမ်နေသည့်သားကို ညှိချစ်ဆိုင် ခိုးကြည့်ရင်း...

"သား အိမ်ကျရင် ကိုယ့်ဘာသာ ခြေလက်ဆေးနော်၊ မေမေ မပြောရစေနဲ့ ကြားလား၊ အိမ်စာ ပါရင် ကိုယ့်ဘာသာလုပ်နော်၊ မေမေက အားရင် နေကောင်းရင်လည်း သားကို စာမေးတာ စာသင်တာ လုပ်လိမ့်မယ်၊ သူ မအားလို့ မသင်ရင်လည်း ထားလိုက်နော်၊ မေမေ နားပါစေ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

နာခံနားလည်စွာ ဖြေလိုက်သံကလေးကြောင့် သူ့ရင်ထဲ နင့်ရသည် ။ ဘာကို သနားမှန်းမသိ သားကို သနားကရုဏာ သက်လှသည် ။ ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားလိုက် ချင်သည် ။ သူ့ရင်ဘတ်နှင့် သားရင်ဘတ် ဖိကပ်ထားရင်းက သူ့ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက နာကျင်ခြင်း များ သက်သာရာရမလားလို့ မျှော်လင့်မိသည် ။

သူနှလုံးသားများ နာကျင်ပင်ပန်းရခြင်းသည် သူမကို စတင်ဆုံစည်းရကတည်းက စတင်ခဲ့ ပါသည် ။

Arranged Marriage ဆိုတာကို ခေတ်ရဲ့ လုလင်ပျိုတစ်ယောက်ဖြစ် တဲ့ ညိုချစ်ဆိုင်အဖို့ နှစ်သက်စရာ စီစဉ်ဖန်တီးမှုဟု ဘယ်တုန်းကမှ မယူ ဆခဲ့ပါ။ မေမေ အတန်တန် တဖွဖွပြောနေတဲ့ ကြားက အဲဒီအိမ်ကို လို က်ဖို့ ငြင်းဆန်ရွှေ့ဆိုင်းနေခဲ့တာ လ,အတန်ကြာပါသည် ။ မိသားစုထဲမှ ဖေဖေ တစ်ယောက်သာ ခပ်မဆိတ်ရှိပြီး မေမေရော မမကြီးရောက အဲဒီ "ဦးဆောက်ပန်း" ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်ရေစက် ကြောင့်များ ချွေးမ၊ ယောက်မ ဤမျှ တော်စပ်ချင်နေရ သည် ကို သူ နား မလည်နိုင်အောင်ပင်။

"သားက မေမေတို့ လက်မခံနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ကြိုက်နေတာ မျိုးရှိလည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ ခြေငြိမ်အောင် မိန်းမပေးစားမယ်ဆိုပြီး ဆိုးသွ မ်းနေတဲ့ သားမို့ စီစဉ်ရတာဆိုလည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ သား လည်း သားဘာ သား အေအေးဆေးဆေး နေနေတာကိုဗျာ"

"ညို... နင် ပန်းလေးကိုတွေ့ရင် ငြင်းခဲ့တဲ့ အချိန်တွေအတွက် နောင် တတွေ အကြီးအကျယ် ရသွားမှာ ပါဟာ၊ နင်လည်း တစ်နေ့ မိန်းမယူရ မှာ ပဲလေ၊ ခုထိလည်း ရည်းစားမထားသေးဘူး၊ အသက်က နှစ်ဆယ့်ရှစ် ထဲ ရောက်နေပြီလေ၊ ပြီးတော့... နင် ငါ့ကိုစာနာတယ် ညှာတာတယ်ဆို ရင် ငါ့ရဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုအပေါ် နင် ကရုဏာသက်တယ်ဆိုရင် ငါ တို့ မိသားစုရဲ့ မျိုးဆက်အဖြစ် နင့်ဆီ က ရလာမယ့် ရင်သွေးကလေး တွေကိုပဲ ဖေဖေမေမေတို့ ငါတို့ မျှော်လင့်နေရတယ်ဆိုတာ နားလည်ဖို့ ကောင်းပါတယ် မောင်လေးရာ"

"အာ... မမကလည်း ၊ ညိုက အခု မိန်းမ မယူတာနဲ့ ပဲ လူပျိုကြီး ဖြစ် တော့မှာ မှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ မမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားနည်းချက် အားနည်းချက်နဲ့ ဒါကြီးကို နေရာတကာထည့် စဉ်းစား မနေစမ်းပါနဲ့ "

"နင်က ကာယကံရှင် ငါမှ မဟုတ်တာ ညှိရယ်"

အစ်မဖြစ်သူ ယဉ်မင်းဆိုင်နှင့် ညှိချစ်ဆိုင်က အသက်ရှစ်နှစ် ကွာပါသည်။ ။ မမဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အပျိုဖော် ဝင်စအရွယ်ကစပြီး ရင်သားမှာ အကြိတ်စုစုကလေးတွေ မကြာခဏ ထွက် မကြာခဏလည်း ခွဲထုတ်ရတက်ကာ နောင်လည်း ထပ်ထွက်တက်သေးတာပင်။ မမအသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကျတော့ သားအိမ်မှာ ရေအိတ်ကလေးတွေ ခွဲစိတ်ထုတ်ရ သားဥပြွန်မှာ အလုံးအကြိတ်လေးတွေ ခွဲစိတ်ထုတ်ရ နှစ်ကြိမ်လောက်ခွဲရအပြီး နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်မှာ တော့ သား အိမ်မှာ စပျစ်ခိုင်လို အလုံးအကြိတ် အတွဲ လိုက်လေးတွေ ပွားလာကာ ဘိုင်အော့ဖ်စီ လုပ်ကြည့်တဲ့ အဖြေရလဒ်ကို မီးယပ်သားဖွားပါရဂူက မကြိုက်လှ၍ တစ်ကြောင်း၊ မေမေနှင့် မမတို့ ကိုယ်တိုင် နောင်အရှည်အတွက် အသက်အန္တရာယ် သား အိမ်မှာ စပျစ်ခိုင်လို အလုံးအကြိတ် အတွဲ လိုက်လေးတွေ ပွားလာကာ ဘိုင်အော့ဖ်စီ လုပ်ကြည့်တဲ့ အဖြေရလဒ်ကို မီးယပ်သားဖွားပါရဂူက မကြိုက်လှ၍ တစ်ကြောင်း၊ မေမေနှင့် မမတို့ ကိုယ်တိုင် နောင်အရှည်အတွက် အသက်အန္တရာယ် ခြိမ်း ခြောက်နိုင်မည့် ကင်ဆာဝေဒနာမျိုးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ကြ၍ တစ်ကြောင်း၊ သားအိမ်ကို ထုတ်ပစ်ခဲ့ရ တဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ မမကို များစွာ စိတ်ဒဏ်ရာ ပေးခဲ့ပါသည်။ ။

မမဟာ သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်ကြီးကို စိတ်အစွဲအလမ်းကြီးလှပြီး သူ့ချစ်သူကိုပင် လက်ထပ်ဖို့ မရည်ရွယ်တော့ဘဲ ဖြတ်တောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ယောက်ဖလုပ်သူက လက်ခံခဲ့ပါ။ သူ့မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ကြောင့် နှစ်နှင့်ချီကာ မမကို ဆက်လက်ချဉ်းကပ် ဖျောင်းဖျတိုးလျှိုးပြီး မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းဆိုခဲ့တာမို့ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ကျမှ နောက်ဆုံး ပြန်လည်လက်ခံ ခေါင်းညိတ်ပြီး လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ။

"မင်း စဉ်းစားရင်လည်း စဉ်းစားဦးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သေချာလေး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် တော့ ပန်းလေးကို မင်းအပြင်မှာ မြင်ဖူးအောင် တော့ လိုက်တွေ့လိုက်ပါ"

တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးဆောက်ပန်းရဲ့ သာမန်ဓာတ်ပုံကလေး တစ်ပုံကိုတော့ ညှိချစ်ဆိုင် မြင်ဖူးပါပြီ။ မျက်နှာတည့်တည့်လေးနှင့် မတ်တတ်ရပ်လျက်လေး ရိုက်ထားတဲ့ ရိုးရိုး ဓါတ်ပုံလေး။ ပိန်သွယ်ရည်လေးနှင့် သူမက မပြုံးမရယ် မတ်တတ်ရပ်လျက်သာ။ ချောမောလှပသူလေး ဆိုတာလည်း ညှိချစ်ဆိုင် လက်ခံပါသည်။ ။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချောတယ် လှတယ် ချစ်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုရုံမျှဖြင့်တော့ ချစ်မိသွားဖို့ ဆိုတာ အလှမ်းဝေးနေပေမယ့် မေမေနှင့် မမ ကျေနပ်ပါစေတော့ရယ်လို့ ညှိချစ်ဆိုင်က "ဦးဆောက်ပန်းကို အပြင်မှာ မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ပါမည်" ဟု ကတိပေးခဲ့လိုက်တာ။ သို့သော် မေမေ နှင့်အတူ အဲဒီအိမ်ကို လိုက်ပါသွားပြီး ကြည့်ဖို့ ကဘလင်းကြီး ပြောင်ကျလှတဲ့ အတွက် သူမရဲ့ အလုပ် ခွင်ကိုသွားပြီး သူမ မမြင်နိုင်တဲ့ တစ်နေရာက မသိမသာ စောင့်ကြည့်ဖို့ ကို သဘောတူခဲ့ကြပါသည်။ ။

Arranged Marriage ကို မယုံကြည်သော ညှိချစ်ဆိုင်သည် love at first sight ကိုလည်း ယုံကြည်ခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ အဲဒီနေ့က တကယ်တော့ သူမကို မြင်ဖူးရုံ ကြည့်ရုံသက်သက်သာပင်။ သူမ ရဲ့ တာဝန်ချိန်ဇယားကို မေမေကတစ်ဆင့် သူမ အမေထံမှ သိခွင့်ရပြီးတဲ့ နောက် အဆင်ပြေသော နေ့တစ်နေ့မှာ လေဆိပ်ကို သူ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ကားပါကင်နေရာမှာ ကားကို ရပ်ထားခဲ့ပြီး လူချည်း သက်သက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဆိုက်ရောက်ဘက်သို့ သူဝင်ခဲ့ကာ ပေါ်တီကို အကျယ်ကြီးအောက် ဝင် ပေါ

က် ထွက်ပေါက်တို့ နှင့် ကားလမ်းခြားသော တစ်ဖက်ခြမ်းမျှ တက္ကစီသမားအချို့အနီး ရောနှော ပြီး လက်ပိုက်ရပ်နေခဲ့ပါသည်။ ။

သူမ ပါလာမယ့်လေယာဉ် ဆိုက်ရောက်လာကာ လေယာဉ်ပေါ်ပါလာတဲ့ ခရီးသည် တွေ တဖွဲဖွဲ တစစ အပြင်ကို ထွက်လာကြတာတွေကို စောင့်ဆိုင်းပြီး အတန်ကြာတဲ့ အခါမှာ တော့ လေဆိပ် အဆောက်အအုံထဲက သူမတို့ ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။ သူမတို့ လေကြောင်းလိုင်းရဲ့ ယူနီဖောင်းမီးခိုးနှင့် ကြက်သွေးရောင်အပေါ်အောက် လှပစွာ စပ်ဟပ်ထားသည့် ဘလောက်စ်လက်စက ခူးနားချိတ် လုံချည်လေးတို့ နှင့် မိန်းကလေးသုံးဦး ယှဉ်တွဲထွက်လာတဲ့ အထဲက လက်ယာဘက်ဆုံး တစ်ယောက် ဟာ ဦးဆောက်ပန်းဆိုတာလည်း သူ မှတ်မိလိုက်ပါသည်။ ။

အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်၍ တစ်ဖက်ကို လမ်းခွဲထွက်သွား ချိန်မှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း လက်ဆွဲကိုင်နှင့် လပ်ဂေ့ချ် အသေးလေးကို ဆွဲရင်း အဆောက်အအုံ ထဲဘက် တစ်ချက်လှည့်စောင့် လည်ပြန်ငေးနေခဲ့သည်။ ။ စောင်းငဲ့နေတဲ့ အတွက် ဆံပင်အပြောင်သိမ်း ထားသော သူမရဲ့ နဖူးပြင် ဝင်းဝင်းရှင်းရှင်းလေး၊ လှပပြေပြစ်သော နှာတံစင်းစင်းလေးနှင့် သွယ်ရှင်း ချောမွတ်သော လည်တိုင်ကလေးတို့ ရဲ့ အလှက ထင်ရှားနေသည်။ ။

အင်း... လှတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသူလေးပါ။

ထိုစဉ်တုန်း သူမ မျှော်စောင့်နေပုံရတဲ့ သူက အပြင်ဘက် ထွက်လာပါသည်။ ။ ခြောက်ပေကျော် အရပ်နှင့် လေယာဉ်မောင် လူရွယ် သူမအနား ရပ်လိုက်ချိန်မှာ ပြုံးကော့သွားတဲ့ သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူး လေးများ ၊ နူးညံ့ရွန်းလဲ့သွားတဲ့ သူမရဲ့ မျက်နှာထား၊ အဲဒီအပြင်ကို ထိုလူရွယ်ကို ရွန်းရွန်းစားစား လေး မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ အရည်လဲ့ဖြာသော

သောက်ရှူးကြယ်ညီနောင်လို တင်စားရမည့် မျက်ဝန်း အကြည့်။ အဲဒီအကြည့်။ အဲဒီအကြည့်နှင့် အပြုံးကလေးထဲမှာ ညိုချစ်ဆိုင်ရဲ့ အာရုံများ စူးနှစ်တွယ်ငြိ လျက် သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်သွားတယ် မသိအောင် ခေတ္တခဏမျှ အသက်ရှူရှိုက်ခြင်းမဲ့ကာ အသက်ရှင် လျက်နှင့် သေဆုံးခဲ့ရသလိုပင်။

ဦးဆောက်ပန်းရဲ့ ချစ်ရည်ရွှန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းအကြည့်နှင့် ချစ်ခင်မြတ်နိုး အားကိုးသော ကိုယ်ဟန်အလုံးစုံကို ခံယူပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသူဟာ ကိုယ်သာလျှင် ဖြစ်လိုက်ချင်တော့တဲ့ ပြင်းပြသောဆန္ဒ က ညိုချစ်ဆိုင်ရဲ့ ကိုယ်စိတ်အလုံးစုံကို တစ်မူဟုတ်ချင်း လွှမ်းခြုံသွားခဲ့လေသည် ။

ညီစေ

ဘားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် နှင့် ထောင့်စားပွဲတစ်ခုမှာ စွမ်းထက်ကို လှမ်းမြင်သည် ။ ညီစေက လက်ထောင်ပြလိုက်ရင်း အဲဒီစားပွဲရှိရာ လျှောက်လာခိုက် ဖြတ်ကျော်လာတဲ့ အထဲက မျက်မှန်း တန်းသူ တချို့ကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်လာခဲ့ပါသည် ။ သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်တဲ့ သူတို့ ဟာ အမျိုးသမီးများ သာ ဖြစ်နေခြင်းကတော့ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ တကူးတကလည်း မဖန်တီး တကူးတကလည်း ရှောင်လွှဲမရခဲ့တဲ့ မွေးရာပါ သူ့ရဲ့ ဇာတာပါ။ ဝီယစန်းတစ်မျိုးတည်း။

"ကြာပြီလား ရောက်တာ"

"ခုနကမှ ပါ"

"နက်ဖြန်ညမှ အေးဆေးတွေ့ရအောင်ပါဆို၊ သန့်ဘက်ခါ ငါ ဖလိုက် မရှိဘူး အားတယ်လေ၊ ဒီတော့ ညဉ့်နက်ထိနေလို့ သောက်လို့ ကဲလို့ ရ

တယ် မင်းက ဒီညမှ ဒီည ဖြစ်နေတယ်၊ နက်ဖြန် ငါက ဖလိုက်ရှိပါတယ် ဆို"

"နေ့လယ်ပိုင်းဆို"

"အေးလေ... ဒါတော့ ဒါပေါ့"

"မနက်စောစောမှ မဟုတ်တာကွာ"

"ဒါပေမဲ့ ငါညဉ့်နက်နက်တော့ နေလို့ မရဘူးလေ"

"နည်းနည်းတော့ သောက်လို့ ရတယ် ဟုတ်လား"

ညီစေက စွမ်းထက်ကို မဖြေတော့ဘဲ အနားရောက်လာတဲ့ ဝိတ်တာ ကို လက်နှစ်ချောင်းသာ ထောင်ပြလိုက်ပါသည်။ ။ သူ့သောက်နေကျကို သိနေသော ဝိတ်တာလေးက နှစ်ပက်ထည့်လာလိမ့် မည်။

ညီစေက စားပွဲပေါ် လက်ပိုက်တင် ရှေ့ကိုကိုင်၍ စွမ်းထက်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

"မင်း... ဘာလဲ၊ အသည်းကွဲနေလို့ လား"

"မင်းအဘ အသည်းကွဲစရာလား"

"မဖုံးကွယ်စမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ မင်းအသည်းမကွဲဘဲနဲ့ ငါ့ကို အခုဆိုအခု ဒီညပဲ တွေ့ချင်တယ် ဖြစ်စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ"

"မင်းကို သက်သက်တွေ့ချင်တာပါ ညီစေရာ၊ အသည်းကွဲစရာတွေ ဘာတွေ မရှိပါဘူး"

"ငါ ကြားတယ်လေ၊ မင်း"... "ဂျေဖ်ကွင်းကို မသွားတော့ဘူးဆိုတာ၊ မင်းမိန်းမ နည်း နည်းပါးပါး ရိပ်မိသွားလို့ မင်းဘရိတ်အုပ်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ကွင်းတောင် ချိန်းလိုက်ရတယ် ဆိုတော့ အနည်းနဲ့ အများ

ကတော့ မင်း ထိနေမှာ အသေအချာပေါ့"

"ဟာကွာ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ"

"ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာ လဲ၊ ငါ့ကို မင်းတို့ တူတူရိုက်တဲ့ အုပ်စုထဲကပဲ ကိုကျော်မင်းကြီး ပြော တာတောင် ကြာပြီ၊ ကောင်မလေးက ခုမှ ဖိုင်နယ်လ်ယီးယားဆိုလား၊ ငါ့ကို လာဖုံးဖိမနေနဲ့ "

"မဖုံးဖိပါဘူးကွ၊ ငြင်းလည်း မငြင်းပါဘူး၊ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ သာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောတာပါ"

"အေးလေ... အသည်းမကွဲရင် ကောင်းပါတယ်၊ ဒါတွေက ပျော်စေ ပြက်စေလောက်ပဲ ကောင်းပါတယ် စွမ်းထက်ရာ၊ နစ်ကျံသွားမှာ မျိုးအထိတော့ ငါ သဘောမကျပါဘူး၊ အေးဆေးနေပါ စွမ်းထက်ရာ"

"အမယ်လေး... သူက ပြောရှာတယ်၊ အေးဆေးနေတဲ့ "

"ပြောတယ်လေ"

"မင်းကျတော့ရော"

"ဟေ့ကောင်..."

ညီစေက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ထပ်ကိုင်လှိုက်ရင်း စွမ်းထက်ကို မျက်လုံးချင်း စူးစူးရဲရဲ ဆိုင်လိုက် ပါသည် ။

"မင်း ဘာလဲ၊ ငါ ဘာလဲ၊ မင်း အိမ်ထောင်သည် ငါ လူပျိုကွ၊ ငါ့ဟာငါ ဘာလုပ်လုပ် ဘာ ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဇာတ်ငါနိုင်ရင် ပြီးတယ်၊ မင်းက မပြီးဘူး၊ မင်း အဲသလိုနေချင်ရင် အစကတည်းက မီးမီး ကို လက်မထပ်နဲ့ ၊ လူပျိုပဲနေခဲ့ပေါ့ကွ၊ အခု မင်းမှာ မီးမီးနဲ့ လေ၊ မိန်းမနဲ့ လေ၊ ကိုယ်ယူထားတဲ့ မိန်းမ ကွာ စွမ်းထက်ရာ၊ ကိုယ်မှ သစ္စာ မရှိရင် သူတို့ ဘာလုပ်ရ

မလဲကွာ၊ မင်းစဉ်းစားပါ၊ သနားစမ်းပါ စွမ်းထက်ရာ"

"အေးပါကွာ... မင်းကလည်း ၊ ငါ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ ဒီလိုပဲ ဝေ
လေလေလောက်ပါ"

"မဟုတ်ပါဘူး... ငါ ကြားပါတယ်ဆို"

"အေးလေ... ဝေလေလေထက် နည်းနည်းကလေးပဲ ပိုတာပါကွာ၊
ကဲ... အခု... ငါ အဲဒီ ကွင်းတောင် ဂျေမ့်သွားမရှိက်တော့ဘူးလေ၊ ငါလု
ပ်ရမှာ ငါသိပါတယ်၊ အခု လုပ်သင့်တာ လုပ်လိုက် တယ်ဆိုရင် ပြီးပြီမ
ဟုတ်လား၊ မင်းက တကယ်ပဲ၊ လူကို တွေ့တာနဲ့ လက်ချာရှိက်တော့တာ
ပဲ၊ ဆရာ ကြီးရယ်... မှားပါတယ်၊ သစ္စာရှင်ကြီးရယ်"

"အေး... ပြီးရော"

"ကဲ... ပြောပါဦး၊ သစ္စာဆိုတာ လင်မယားမှာ မှ ရှိရတာလား၊ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းနေတဲ့ အကြောင်းလေး ပြောပါဦး၊ ပ
လေးဘွိုင်းကြီး ကျနေတာပဲ၊ စွန့်ချက်ကတော့ လန်ထွက် နေတယ်၊ မင်း
ရော ဒါတွေ ဘယ်တော့မှ ရပ်မှာ လဲ"

"လိုအပ်ရင်တော့ ရပ်မှာ ပေါ့ကွာ၊ မလိုသေးတော့လည်း မရပ်သေး
ဘူးပေါ့၊ ရပ်တယ် မရပ်ဘူး ဆိုတာလည်း ငါဆိုတဲ့ ကောင်က ငါ့နေရာ
ငါရပ်နေတဲ့ ကောင်ပါ စွမ်းထက်ရာ၊ မင်းသိပါတယ်၊ ငါဘယ်သူ့ဘဝထဲ
မှ လိုက်ဝင်နေတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ငါ့ဘဝထဲ ဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့
သူတွေသာ ငါ့ အဝန်းအဝိုင်းထဲ ရောက်ရောက်လာတာလေ၊ မင်းတို့ မြင်
နေတာ အဲဒါတွေလေ..."

"ငါ သူတို့ ကို သစ္စာရှိရအောင်က ဘာကတိမှ လဲ ပေးထားတာ မဟု
တ်ဘူး ၊ သစ္စာရှိပါ့မယ်လို့ လည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောဖူးဘူး၊ သစ္စာရှိဖို့ လ

ညည်း မလိုလောက်ပါဘူးကွာ၊ ငါနည်းလည်ထားတာတော့ အချစ်ရေးမှာ သစ္စာဆိုတာ ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ သူ့အတွက်သာ ရှိပေးနိုင်မယ့်အရာမျိုးပါ။ ကိုယ် သိပ်ချစ်တဲ့ သူကလွဲရင် ငါဘယ်သူမှ သစ္စာရှိပေးနေဖို့ မလိုဘူး ထင်တာပဲ"

စွမ်းထက်က ညီစေ့ကို စိုက်ကြည့်ကာ အားယူနေပါသည်။ ။ သူ ဒီည ညီစေ့ကို ခေါ်ချိန်းရခြင်း မှာ စကားတစ်ခွန်းတည်းကိုသာ ပြောလိုအသိပေးလို၍ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါလေးပြောပြီးရင် ပြီးပြီ။ သို့သော် ဒါကိုပြောဖို့ သက်သက်ခေါ်ယူတာလို့ လည်း ညီစေ့ မထင်စေလို။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသာ သိသွားစေရုံ လောက်သာ သူလိုချင်ပါသည်။ ။

"ကဲ... ဒါဆိုလည်း ဆိုပါတော့ကွာ၊ မင်း ခုလိုကောင်မလေးတွေ ထည်လဲတဲ့နေတာ ဦးဆောက်ပန်းအပေါ်ရော သစ္စာရှိတယ် မရှိဘူး ဘယ်လိုသဘောထားလဲ"

ညီစေ့ရဲ့ ရယ်ဟဟ အသွင်သဏ္ဌာန်ဟာ တစ်မဟုတ်ချင်းပင် အေးစက်သွားပါသည်။ ။ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး ကိုယ်ဟန်ကလည်း အတန်ကြာ တောင့်တင်း ငြိမ်သက်သွားရပြီးမှ ...

"စွမ်းထက်... မင်း မဆီမဆိုင် ဘာလို့ သူ့နာမည်ထည့်ပြောတာလဲကွာ"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ဆောရီးပါ။ ဟိုအရင်ခါတိုင်းလည်း တစ်ခါတစ်ရံ မင်းကိုယ်တိုင်တောင် ထည့်ပြောနေတာပဲမို့လို့ ပါ။ မင်းက သိပ်ချစ်တဲ့ သူ့အပေါ်သာ သစ္စာရှိနိုင်မယ်ပြောလို့ ငါက ဘာရယ် မဟုတ် ကောက်မေးလိုက်မိတာပါ"

ညီစေ့က သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ။

"ငါ သူ့ကို သစ္စာရှိရမယ် မရှိရဘူး၊ ရှိသင့်တယ် မရှိသင့်ဘူးတောင် မစဉ်းစားတက်ပါဘူး ကွာ၊ ခုထိ သစ္စာရှိပေးနေရင်ပဲ သူ့အတွက် ထိခိုက်မလား၊ ငါ ငရဲကြီးမလား၊ သစ္စာမရှိရတော့ဘူး လား၊ သူ့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်ပေးနေရမှာ လား၊ အဲလို လုပ်ပေးနေလို့ ရလား၊ အာ... အဲဒါတွေ မသိဘူးကွာ၊ မင်း ငါ့ကို သက်သက်ဒုက္ခပေးပြီကွာ၊ ငါ နက်ဖြန် ခရီးစဉ်ရှိပါတယ်ဆို"

"ဆောရီးပါကွာ... ငါသတင်းတစ်ခုကြားလို့ ခေါင်းထဲကို သူရောက်နေလို့ ပြောမိတာပါ"

"ဘာသတင်းလဲ"

"ဪ... သတင်းထူးကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုဟာပါ၊ ဦးဆောက်ပန်း သိပ်နေ မကောင်းဘူးလို့ စကားစပ်ပြီး ကြားမိလို့ ပါ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

စွမ်းထက်က စကားကို ဤမျှနှင့် ရပ်လိုက်ပါသည် ။ အဲလောက်ပဲ ပြောချင်ပါသည် ။ ငြိမ်သက် အေးစက်ပြီး သိသိသာသာ စကားနည်းသွားတော့တဲ့ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း ညီစေ့ကိုလည်း သူ စိတ် မကောင်းစွာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေမိပါသည် ။

သူမရဲ့ နာမည်ကို စကားတွေထဲမှာ မကြားတာကြာပြီမို့ ပြန်ကြားရချိန်မှာ ညီစေ့ စိတ်တွေ အရင်အတိုင်း ပြန်လည်လှုပ်ရှားရပါသည် ။ မကြားချင်လောက်အောင် နာကြည်းခြင်းမျိုး သူ့ရင်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ တစိုးတစိ မရှိခဲ့သော်လည်း အသိုင်းအဝိုင်း အပေါင်းအသင်းတို့ က တမ

င်တကာ ဆင် ခြင်ကာ မပြောဘဲ နေခဲ့ကြ၍ ဖြစ်မည်။ သူမရဲ့ အမည်ကို သူမရဲ့ အကြောင်းကို စကားတွေထဲမှာ မကြားရတာ အတန်ကြာခဲ့ပါပြီ။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ သူမကို အတန်ကြာ မေ့လျော့နေသည် ရယ်လို့ ညီစေ့အချိန်ကာလများ ၌ မရှိခဲ့ပါ။ သူ့အနား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေလျှင် ပန်းနှင့်သာ သူလက်တွဲဖြစ်ခဲ့ပါက ဒီမိန်းကလေး သူ့အနား အခုလို ရှိနေခွင့်ရမည်မဟုတ်ဟု တွေးသည် ။ လေယာဉ်ပေါ် ရောက်တိုင်း သူမကို လေကြောင်းလိုင်းယူနီဖောင်းလေးနှင့် ပြန်မြင် ယောင်သည် ။ ခရီးတစ်ခုခု တစ်နေရာရာကို ရောက်လျှင် ပန်းနဲ့ သာ သူ ဆုံစည်းခဲ့ပါက နံဘေးမှာ သူမပါလာမှာ ပဲဟု စဉ်းစားမိသည် ။ သူမကြိုက် တဲ့ အစားအစာ၊ ပစ္စည်းတစ်ခုခု စသည် တို့ ကို တွေ့တိုင်းသတိရသည် ။ သူမ နှစ်သက်တဲ့ မင်းသား မင်းသမီး အဆိုတော်တို့ ကို အရင်ကထက် သူပိုကြိုက်နှစ်သက်လာမိသည် ။ သူမ မကြိုက်တဲ့ အရာတို့ ကို ခုထိ သူ ရှောင်ရှားတုန်းပင်။ ကိစ္စတစ်ခုခုနှင့် ဖုန်းပြောဖို့ ဖုန်းကိုင်လိုက်ရတိုင်းလည်း ပန်းဆီသို့ ဖုန်းဆက်လိုစိတ် အမြဲတမ်း ပြင်းပြဆဲပါပင်။

အချိန်တော်များများ တွင် သူ့ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း သိမ်းကာဖက်ပြီး မေးစေ့ လေးမော့ကာ တီတီတာတာ စကားပြောတက်တဲ့ ဦးဆောက်ပန်းကို သူလွမ်းဆွတ်မိပါသည် ။ သူမရဲ့ မျက်ခုံးလေးပင့်ပုံ၊ မျက်လုံးလေးကြည့်ပုံ၊ လုံးဝန်းသွယ်ကော့နေတဲ့ နှာသီးဖျားလေး၊ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းထူထူအာအာလေး၊ သိပ်ပြီးမညီညာလှတဲ့ သွားကလေးတွေ၊ ဒါတွေကို အသေးစိတ် တစ်ခု ချင်း အမှတ်ရအောက်မေ့ပြီး ငိုချင်လာအောင် သူ တမ်းတလွမ်းဆွတ်ပါသည် ။ လွမ်းဆွတ်မိလို့ ငရဲကြီးတက်တယ် ဆိုရင်တော့ ငရဲကြီးပါစေတော့။ အလွမ်းဆိုတာဟာ သူကလုပ်ယူတာ မဟုတ်ဘဲ သူ့ အလိုလို ဖြစ်လာတက်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်

ပ်မို့ မလွမ်းချင်တောင် သူ မလွမ်းဘဲ နေလို့ မှ မရခဲ့တာ။

သူမက ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ အပြုအမူလေးများကို လုပ်တက်ခဲ့ သူလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

"အောက်ပါမေးခွန်းများကို အပုဒ်စေ့ ဖြေပါ။ (၁၀ မှတ်)

(၁) သင် ဒီနေ့ အိပ်ရာထထချင်း သတိရသူမှာ မည်သူနည်း။ (၁ မှတ်)

(၂) မနေ့က ဦးဆောက်ပန်းနှင့် ဖုန်းပြောအပြီး ဖုန်းချလိုက်သော အချိန်နာရီ အတိအကျကို ဖြေပါ။ (၁ မှတ်)

(၃) ဦးဆောက်ပန်းကို သင်ပေးထားသော ကတိနှစ်ခုအနက်မှ နှစ်သက်ရာတစ်ခုကို ဖော် ပြပါ။ (၁ မှတ်)

(၄) ဦးဆောက်ပန်း၌ အသည်းနှလုံး တစ်ခုသာရှိသည်။ ထိုတစ်ခုကို ညီစေ့အား ပေးလိုက် သောအခါ သူမ၌ မည်မျှကျန်သနည်း။ (၁ မှတ်)

.....

....."

ထိုသို့သော မေးခွန်းစာရွက်လေးတွေနှင့် သူ မကြာခဏ စာမေးပွဲဖြေရတက်ပါသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံလည်း ပန်းက ပေါက်ကရ မေးခွန်းမျိုးတွေ ခပ်ညစ်ညစ် မေးတက်သည်။ သူ့ကို စိတ်တိုတဲ့ အခါ စိတ်ကောက်တဲ့ အခါတွေမှာ ကတ်သီးကတ်သတ် အဖြေခက်တာမျိုးတွေလည်း မေးတက်သည်။ ထို မေးခွန်းစာရွက်လေးတွေ ရတဲ့ အခါတိုင်း သူ့မှာ ပန်းကိုချစ်ရလွန်း၍ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်မနေမိအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းမရပါ။

ဒီလို ဘာမဟုတ်တဲ့ မေးခွန်းလွယ်လွယ်ကလေးတွေကိုပဲ သူ့မှာ ဂရုတစိုက် ကြိုးစားဖြေနေမိ တက်ကာ အမှတ်ပြည့် ဆယ်မှတ်ရရင်ကိုပဲ အလွန်ပျော်နေခဲ့ရဖူးတာကို ပြန်တွေးမိတော့ မချိပြီးလေး ပြုံးမိတက်ပါသည်။ ။

တကယ်တော့ ခြောက်တန်းနှစ်ကစပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်း တည်း ဖြစ်ခဲ့ကာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော သံယောဇဉ်က ခိုင်မာနက်ရှိုင်းလွန်းပါသည်။ ။ ကိုးတန်း ဆယ် တန်း အချိန်ကာလများမှာ တော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသည်းပို အကြင်နာပို ဂရုစိုက်ပိုကြ တဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်းတွေက စ,ချင် ပြောင်ချင်ပြီ။

"အေးဟယ်... အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ညီစေ့ကို ငါက ပိုဂရုစိုက်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ... ကဲ"

သူ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေခိုက်မျိုးမှာ ပန်းကတော့ ခပ်ရွတ်ရွတ် အဖြေပေးတက်သည်။ ။ အဲဒီ တုန်းကတည်းက ပန်း သူ့ကို သိပ်ချစ်တာ သူသိနေ ခံစားနေခဲ့ရပြီး သူ ပန်းကို သိပ်ချစ်တာကိုလည်း ပန်း ခံစားနားလည်နေမှာ သူသိသည်။ ။ တကယ်တော့ ကလေးဘဝရဲ့ ဖြူစင်နက်ရှိုင်းသော သံယောဇဉ်ဆိုသည် မှာ အလွန်တရာ ခိုင်မာတာမျိုးကလား။ အဲဒီအဖြူရောင်သံယောဇဉ်ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့တဲ့ သူတို့ရဲ့ အချစ်များကို ဘယ်အရာကမှ ဘယ်တော့မှ ဖျက်ဆီးဖြိုခွဲ လို့ ရလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့။

ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက် အတူလက်တွဲကာ နှစ်ယောက်အတူ ကြီးပြင်းအိုမင်းကြရ မည်လို့ ... ။ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာခဲ့သည်။ ။ ဦးဆောက်ပန်းကလွဲလျှင် ဘယ်မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ သူ့နှလုံးသား သူ့

ဘဝတို့ နှင်းအပ်ပြီး သူ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူးလို့ ... ။ နောက်ဆုံး အချိန်
ထိ။ သူမရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မကြားခင်အထိ။ ထိုစကားကိုတော့ မျက်
ရည်များ ရှိုက်သံများ နှင့် သူမ ပြောခဲ့တာ ပါ။

"ညီစေ... ငါ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်တော့မယ် သိလား၊ လက်ထပ်ကြ
ရမှ နင်နဲ့ ငါ့ရဲ့ အချစ် တွေက ရှင်သန်နေမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ သူ့ကို မချ
စ်ဘူး၊ နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ နင် ယုံနော်" တဲ့ ။

အဲဒီတုန်းကများ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက်
ရှင်ရက်နှင့် အသက်သေ ခဲ့ပြီလို့ သူ ထင်မှတ်ခဲ့မိသည် ။

အခန်း(၂)

"အဲဒီနေရာက ဖေဖေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးသား၊ ဖေဖေနာမည် အကြမ်းထွက်ပြီးသား၊ အတွင်းစကားလည်း သေချာရထားပြီးသား၊ အဲဒီ မိန်းမသွားပြီး ကန်တော့ပန်းဆင်လိုက်တာလေ၊ ယောက်ျားက မတော် တော့ မိန်းမက နောက်ကွယ်ကနေ လှုပ်ရှားသလား မမေးနဲ့ ၊ သူ့ယောက်ျား ဒီ နေရာထိရောက်လာတာလည်း တောက်လျှောက် သူ့မိန်းမ အဝင်အထွက်ကောင်းလို့ ပဲ၊ ဒေါ်သင်းမော် တို့ က ဒါမျိုးသိပ်ကျွမ်းကျင်တာ လေ..."

ကိုယ်တွေကတော့ သူလိုလည်း မိဘအမွေအနှစ်တွေ အလကား ရမထားဘူး၊ ငွေလည်း မပေါ်ဘူး၊ နောက်ဖေးပေါက်က တက်ပြီးလည်း ဂါရဝတွေ ပြုမနေနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်အစွမ်းအစ ကိုယ့်အရည် အချင်းပဲ တန်ဖိုးထားတယ်၊ လာဘ်ထိုးကန်တော့ပြီး ရသွားတဲ့ ပရိုမိုးရှင်းမျိုးလည်း အထင်မကြီး ဘူး၊ မရလည်း နေပစေ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားအရည်အချင်းရှိတာ တစ်ဌာနလုံးသိတယ်၊ သူရသွားတော့ အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်တယ်၊ အဲလိုအမှန်တရားကို အများ သိတာနဲ့ တင် ကျေနပ်တယ်"

ထိုစကားကို မေမေ ပြောနေစဉ်က သူ့စကားထဲက "ကျေနပ်တယ်" နှင့် လုံးလုံးလျားလျား ဆန့်ကျင်ကာ တရိရိတန့်န့် မကျေနပ်ခြင်းများဟာ မေမေမျက်နှာသွင်ပြင်မှာ အထင်းသား မြင်ရ အောင် ပူပြင်းတောက်လောင်နေခဲ့ပါသည် ။ မေမေနှင့် အန်တီသင်းမော်တို့ ရဲ့ နှစ်ဦးကြား

က အာဃာ တတွေဟာ ဘယ်တုန်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်စစချင်း အစပျိုးစုဖွဲ့လာသည် ဟု ပြန်ပြောရ ခက်နေပြီ ဖြစ်ပေမယ့် သတိထားမိချိန်မှာ အဆောက်အအုံက အင်မတန် ကြီးထွားနေပါပြီ။

အန်တီသင်းမော်တို့ အိမ်၊ သူတို့ မိသားစုအကြောင်း မေမေ့ထံမှ ကြားရတိုင်း ဦးဆောက်ပန်း သည် သူမနှင့် မဆိုင်သလို မနေတက်ခဲ့ပဲ တစ်နည်းနည်း၊ သက်ဆိုင်နေသလို အမြဲမျက်နှာပူပူနှင့် ခံစားခဲ့ရတာသည် "ညီစေ" တစ်ယောက်ကြောင့်တည်း။

"ဟိုအငယ်မ... ကြပ်ကြပ်သတိထား"

"မေမေကလည်း ... ပန်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ အသားလွတ်ကြီး"

"ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာ လဲ၊ ဒီလောက် ကိုယ့်အမေမျက်နှာကြောမတည့် သဘောမတွေ့တဲ့ မိသားစုမှန်းသိသိနဲ့ ညည်း သူ့သားနဲ့ လုံးထွေးခင်မင်နေတာ တားမရ ဆီးမရ ပြောစကား နားမထောင်"

"မေမေကလည်း ... ရာထူးကိစ္စတွေ၊ ဌာနတွင်းအလုပ်ကိစ္စတွေ သမီးတို့ ကလေးတွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ဘာမှ မှ မဆိုင်တာ၊ ညီစေနဲ့ သမီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်ခဲ့တဲ့ ဟာကို အလကားနေ ရင်း ဘယ်လိုလုပ် မခေါ်မပြောနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ"

"ငယ်ငယ်က ပေါင်းခဲ့လည်း ကြီးမှ ခပ်တန်းတန်း ခပ်ခွာခွာလုပ်လည်း ရတယ်၊ ပစ်ပစ်ခါခါ မခေါ်မပြောဖို့ ထိ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တရင်းတနှီး လုပ်မနေဘဲ ခပ်တန်းတန်းနေဖို့ ပြောနေတာ"

"မေ့သမီးလား ခပ်တန်းတန်းနေမှာ ၊ ခုချိန် ကြိုက်မနေကြရင် ကံကောင်း"

"မမကြီးနော်... မီးလောင်ရာ လေပင့်နေပြန်ပြီ"

"ဟုတ်တယ်လေ... နင်တို့ ကို ကြည့်လိုက်ရင် ပြုံးစိပြုံးစိနဲ့ အကြည် ပဲဆိုက်နေတာ၊ လူ အတော်များများက နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို သမီးရည်းစား ထင်နေတာ၊ ငါဖြင့် သူ့အမေလည်း ကြည့်မရ၊ သူ့သားလည်း ကြည့်မရပါဘူး၊ မာနက မိုးထိနေတာ၊ ဒေါသင်းသင်းမော်လည်း ကြည့်လို့ မရဘူး၊ ညီစေဆိုတဲ့ ကောင်လည်း ကြည့်လို့ ကို မရဘူး၊ ရုပ်လေး သနရုပ်ပ ဖြစ်နေတာကိုပဲ မာန်ချီနေ တာ၊ သူ့အမေကလည်း သူ့သားကို မိန်းကလေးတစ်သိန်းလောက် ဝိုင်းအုံကြိုက်နေသလို လျှောက် ပြောပြီး မာန်တက်နေတာ နင်ပါ အပြောခံရမယ်... ဟွန်း"

"ဘာလို့ အပြောခံရမှာ လဲ"

ကမူးရှူးထိုး ငြင်းပစ်လိုက်ရသော်လည်း အဲဒီဆယ်တန်းနှစ်မှာ တကယ်တော့ ပန်းနှင့်ညီစေ တို့ ရဲ့ မေတ္တာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဟာ တည်ဆောက် အစပျိုးနေနှင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည် ။ သူငယ်ချင်းတချို့ သာသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ဇာတ်လမ်းလေး ဖြစ်ပေမယ့် ချစ်ရည်ရွှန်းလဲ့တဲ့ သူတို့ ရဲ့ မျက်ဝန်းကြည့်တွေ၊ အကြင်နာပိုလှတဲ့ အပြန်အလှန် ဂရုစိုက်ခြင်းတွေဟာ မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့တာမို့ ကျောင်းက လူတော်တော်များများ အတိအကျ မသိတောင် သို့လော သို့လော ရိပ်မိသံသယဝင်နေကြ တာမျိုးပါ။

"ဦးဆောက်ပန်း"

မေမေ နာမည်ကို သံပြတ်နှင့်ခေါ်ပြီဆို အခြေအနေဟာ စိုးရိမ်မှတ်ဖြစ်သည် ။

"ရှင်"

"မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ညည်း သူ့သားနဲ့ ကြိုက်နေပြီလား"

"မကြိုက်ပါဘူး... မေမေကလည်း "

ပန်းက ဇွတ်မှိတ် ညာလိုက်ရပါသည်။ ။

"အဲဒီစကား မှန်ပါစေ့နော်၊ တစ်ခုခုများ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သတင်းကြားလို့ ကတော့ ညည်း မသက် သာဘူးမှတ်၊ ဒီကောင်ကို ငါ ပိုးစိုးပက်စက် ပြောမှာ နော်"

"မေမေကလည်း "

"ဘာမေမေကလည်း လဲ၊ ဘာကိစ္စ ဒီကောင် ပြောခံရမှာ စိုးရိမ်နေရတာလဲ၊ ညည်း မပတ်သက်ရင် ဘာမှ မေမေ ပြောစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ညည်း သွားပတ်သက်လို့ ကတော့ သေပြီသာ မှတ်"

"မေမေတို့ ကလည်း အလကားနေရင်း အာဃာတတွေ ကြီးနေတာပဲ ၊ အန်တီသင်းမော် ကလည်း မေမေ့ကို တိုက်ရိုက် ဘာမှ လဲ စော်စော် ကားကား မလုပ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ မာန်ပဲတက်တက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လို့ ၊ အမွေတွေရလို့ ငွေဂုဏ်မောက်နေလည်း ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ သူလည်း သူ့ဟာ သူ နေနေတာပဲဟာ၊ သူ့ဟာသူ နောက်ဖေးပေါက်က တက်တာလည်း သူ့အကြောင်းပေါ့"

"ဘာပြောတယ် ဦးဆောက်ပန်း၊ ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုပြောတာကို ကာဆီး ကာဆီး လုပ်နေရတာလဲ၊ ညည်း ဘာနာစရာရှိလဲ၊ အာဃာတက ငါပဲကြီးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူလည်း ငါ့အပေါ် အသားလွတ်ကြီးနေတာပဲ၊ ကိုယ့်အဖေရရမယ့်နေရာ အတင်းငွေနဲ့ ပေါက် လုပ်ယက် သွားတဲ့ မိသားစု၊ ညည်းမို့ မနာဘဲ ရွှေပြည်အေး လုပ်နေတယ်၊ အဲဒါ ဘာသဘောတုံး၊ ညည်းနော်... ကြပ်ကြပ်သတိထားနေပါ၊ ငါ ဒါပဲ ပြောလိုက်မယ်"

ဤသို့သော သံတူကြောင်းကဲ့ အပြစ်မျိုးတွေဟာ ဦးဆောက်ပန်းတို့ အိမ်မှာ မကြာခဏလေး ဖြစ်တက်တဲ့ အိမ်တွင်းပြဿနာပင်။ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနှင့် ကိုယ်မို့ နင်ပဲငဆ ရန်ဖြစ်ကြတာမျိုး တော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မရှိကြပေ။ ဌာနဆိုင်ရာပွဲလမ်း အခမ်းအနား သာရေးနာရေးတို့ မှာ မဖြစ်မနေ ကြုံကြဆုံကြရမြဲမို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှုတ်ဆက်ပြီးပြကြသည် မှာ လည်း ဟန်မပျက် မူမပျက်ပါ။ မေမေ့အတွင်းစိတ်မှာ တော့ အခုလိုခါးခါးသီးသီး အမြင်ကတ်နေတာ ကိုယ်သိနေတော့ ညီစေ့မေမေ အန်တီသင်းမော်ရော အဲသလိုပဲလားဆိုတာ ဦးဆောက်ပန်း စိတ်ဝင်စားမိသည် ။

မျက်ခုံးလေးပင့် မျက်ကြောစင်းစင်းနှင့် သူမကို ပြုံးပြုံးပြတက်သော ညီစေ့မေမေကို ဦးဆောက်ပန်းက သဘောကောင်းသူရယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆမိသည် ။

"တင်တင်... လက်သေချာဆေး၊ သားသားပုစွန်တုပ်ကို အခွံခွာပေးစမ်း၊ သားက အခွံထည့် ချက်တာ ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ရပါတယ်၊ သားဘာသား လုပ်မယ်"

"သားက ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ စားနေတာဥစ္စာ၊ ခွာရခက်တာပေါ့ သားရဲ့ "

"သားဘာသား ခွာပျံ့မယ် မေကြီးကလည်း "

"တင်တင်... ထမင်းစားခန်းထဲ ယင်ကောင်တစ်ကောင် ရှိနေတယ်၊ ယပ်ခပ်စမ်း... ယပ်ခပ် စမ်း။ ထမင်းစားပွဲနား ရောက်မလာစေနဲ့ ၊ နင်တို့ တွေ ခြင်ဆန်ကာတံခါးကို သေချာပြန်ပြန်မပိတ်ကြ ဘူး၊ ဆင်းလိုက်

တက်လိုက် ထွက်လိုက် ဝင်လိုက် လုပ်နေတာ တံခါးကို ဟစ်လုပ် လုပ် သွားတာကိုး"

ဒေါ်သင်းသင်းမော်က ကိုယ်စားနေတဲ့ ကိုယ့်ပန်းကန်ထဲက ထမင်း ထက် သားဖြစ်သူ စားနေ တာကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေမိသ ည် ။ သားကိုယ်ဝန် ခုနှစ်လလောက်မှာ သွေးတွေဆင်း လာပြီး ပျက်ပြီ လား။ စောမွေးပြီလား၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရကာ အိပ်ရာထဲ နှစ်လလုံးလုံး မလှုပ်မယှက်နေ၍ စောင့်ရှောက်မွေးဖွားခဲ့ရတဲ့ သား။

အဖေဆီက အမေဆီက အချောအလှဆုံး အကောင်းဆုံး ရုပ်လက္ခဏာလေးတွေ ရွေးပြီး တပ်ဆင်ပေးထားသလို အဖေတူသယောင် အမေ တူသယောင်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံးထက် ချောမော လှပ ခန့်ညားတဲ့ သား ။ သည် တစ်ဦးတည်းသော သားကို ကြည့်မဝ ရှုမဝ တန်ဖိုးထား ဂုဏ် မောက်ရသည် မှာ အမောပါပင်။

"ဟော... ကြည့်၊ ငါ့သား သူဌေးမင်းကတော့ ပုစွန်ကို ရင်အုပ်သား အနုကလေးပဲစားပြီး အမြီးပိုင်းတစ်ဝက်တောင် မစားဘူး၊ ပေး... မစား ရင် မေမေ့ပန်းကန်ထဲထည့်"

"ချဉ်ပေါင်ကြော်က ပိုစားကောင်းလို့ ပါ"

"ပုစွန်တုပ်ထက် ချဉ်ပေါင်ကြော် ပိုမက်ရတယ်လို့ ငါ့သားရယ်။ ကြီး လာရင် ဘယ်လို မိန်းကလေးများ ရွေးလာမှာ ပါလိမ့်။ ဟင်းသာ ချဉ်ပေါင်ကြော် ကြိုက်ရင်ကြိုက် ချဉ်ပေါင်ကြော် လောက် မိန်းမမျိုးတော့ ရွေးမ လာနဲ့ ငါ့သားရေ"

"မေကြီးကလည်း ..."

"ဟုတ်တယ်လေ၊ တော်ရီ လျော်ရီတော့ မေမေ လက်မခံနိုင်ဘူးနော်"

သား။ ဒီအချိန်လောက် မှာ လည်း ရင်ခုန်ဖို့ ရည်းစားထားဖို့ စိတ်ကူးမ
နေနဲ့ ။ သား ကြီးလာရင် သားအတွက် အကောင်းဆုံး မိန်းမကို မေမေ
ကိုယ်တိုင် ရှာပေးစားမှာ ၊ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် မလုပ်နဲ့ ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ သတ
င်းတွေ မကြား ချင်ဘူး သားလေး"

ညီစေက အနေရခက်ကာ ကိုယ်ကိုပြင်ထိုင်ရင်း မေမေ့ကို
တစ်ချက်ကြည့်မိသည် ။ မေမေဟာ အင်မတန်ကို လှပပါတာ။ မေမေ့ရဲ့
အဲဒီလို ပါးနပ်ကွက်ကျော်မြင်မှု အခြေအနေလိုက်ပြီး တက်နဲ့ လှော်လို
က် လက်နဲ့ လှော်လိုက် ကိုယ်တိုင် လက်ပစ်ကူးလိုက်
စရိုက်အမျိုးမျိုးချိန်းကာ သရုပ်ဖော် က,ပြတင်ဆင်မှုတို့ ကို ဖေဖေကိုယ်
တိုင် မကြိုက်သလိုလိုနှင့်ပဲ လက်သင့်ခံ ကျေနပ်ကျိတ်ချီးမွမ်းနေရ တဲ့
အထိ ဖြစ်နေတာ။

"ဘာကြည့်တာလဲ မေကြီးကို"

"သားကြီးလာရင် သားကြိုက်တဲ့ မိန်းမ သားယူမှာ "

"အမယ်လေး အပြောမကြွယ်စမ်းပါနဲ့ ညီစေရယ်၊ ငါ့သားငယ်ပါ
သေးတယ်၊ ငယ်တုန်း စိတ် ကစားတာအထိ ခွင့်ပြုတယ်၊ ဒီထက်တော့
မပိုဘူး ဒါပဲ"

"သားက ချစ်ရင် ချစ်တယ်ပဲ၊ စိတ်မကစားတက်ပါဘူး"

ညီစေက မပွင့်တပွင့် ပြောသည် ။

"အို... စိတ်ကစားတာကိုပဲ အချစ်လို့ ထင်ချင်ထင်နေဦးမှာ ၊ ဒါကို
ကွဲပြားသိနိုင်တဲ့ အရွယ် မရောက်သေးပါဘူး၊ တင်တင်ရေ... လာသိမ်း
တော့၊ သားသားဖို့ စထရော်ဘယ်ရီနို့အေးလေး ယူပေး..."

မင်းကို မေမေက အုထားတာ၊ ဖေဖေရာထူးရာခံနဲ့ မေမေ့ဘက်က စ

ညှင်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ ငါ့သား အတွက် နတ်သမီးတောင် ခေါင်းခေါက်ပေးစားလို့ ရတယ်။ သူများကောင်းစားတာ မနာလိုလိုက်၊ မရှိ ရှိတာလေးနဲ့ လိုက်ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင်လိုက်၊ ဘာမှ မရှိတဲ့ မာန်ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး အဆံ့ချောင်နေတဲ့ မိသားစုမျိုးထဲက မိန်းကလေးတော့ ဆောရီးပဲ ညီစေရေ"

"မေမေကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး။"

"တကယ် မသိရင် ပြီးရော၊ သိရင်လည်း ကောင်းတယ်၊ ဟိုက ဒီက ကြားနေတယ်နော်၊ ရုပ် ကလေးကလဲရှိပြီး ကျန်တာ ဘာမှ မရှိရင် ဘာသွားလုပ်ရမှာ လဲ၊ အဓိကက သူ့အမေကိုလည်း ငါ ကြည့်လို့ ကို မရဘူး၊ ကိုယ်တိုင်လည်း လူမှုဆက်ဆံရေး အရည်အချင်းမရှိ၊ ရှိတဲ့ သူကိုလည်း မနာလို ဝန်တို အူပုပ်၊ အဲသလိုမိန်းမ သမီးနဲ့ တော့ နီး... နဲ့ဗားပဲ"

မေမေ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေလဲ မသိပါဘူးလို့ ညီစေ လိမ်နေလည်း အပိုပင်။ သိနေတာပဲဟာ၊ ဒါမျိုးပြောတာလည်း ဒါပထမဆုံးမှ မဟုတ်တာ။

"မေမေ့ဘာသာ သူ့အမေ ကြည့်မရတာနဲ့ သားက ဦးဆောက်ပန်းကို မကြိုက်ရတော့ဘူး လား"

သိပ်သွယ်ဝိုက်ကွေ့ပတ် မတက်သူမို့ ညီစေက ဘွင်းဘွင်းကြီးသာ ပြောချလိုက်ပါသည် ။

"ပြောပြီးပြီးလေ၊ စိတ်ကစားလို့ ရပါတယ်လို့ ၊ ကဲပါ... ကြိုက်ချင်လည်း ကြိုက်လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် အဲဒီမှာ တင်ရပ်၊ လက်တွဲဖို့ ပေးစားဖို့ ကတော့ လုံးဝစိတ်ကူးမယဉ်လေနဲ့ ပဲ"

"မေမေက ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ ဦးဆောက်ပန်းက အရမ်းအေးချမ်း

ဖြူစင်တာ၊ သားကို လည်း အရမ်းချစ်တာ"

"ဪ... ငါ့သားက ဝန်ခံကြေညာခြင်းတောင် လုပ်နေပြီကိုး။ သူဟာသူ အေးချမ်းရုံမကလို့ အေးခဲခဲ၊ ဖြူစင်ရုံမကလို့ ငွေရောင်တောက်တောက်၊ မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ဘယ်မိန်းမဆို ကိုယ့်ကိုကောင်းကောင်း ရှာကျွေး အလှူပယ်ဆင်ပြီး ရွှေဘုံပေါ်တင်ထားရင် အဲဒီ ယောက်ျားကို သိပ်ချစ်တာချည်းပဲ။ မင်းကိုသိပ်ချစ်မဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ ပဲ ပေးစားမှာ ပါ မပူနဲ့ ၊ ကိုယ့်သားကို မချစ်မယ့် မိန်းမနဲ့ အမေလုပ်တဲ့ သူက ပေးစားပါ့မလား"

"သားကလည်း ချစ်ဦးမှ လေ"

"မင်းအသက်လေး ဆယ့်ခြောက် ၊ ဆယ့်ခုနစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ် သားရယ်၊ အသက် အစိတ် သုံး ဆယ် မတိုင်ခင် စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ တစ်သက်မှာ ဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်မိပါ့မယ် လို့ မင်းကို ဘယ်သူက ဗေဒင် ဟောထားသလဲ"

"ဟင့်အင်းဗျာ၊ သား နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မေမေ စောင့်ကြည့် ပေါ့"

"စောင့်ကြည့်ဖို့ မလိုပါဘူးလေ။ သူ့ကို သူ့အမေကို သဘောမကျပါဘူးလို့ ပြောနေမှ ပဲ၊ ဘာ စောင့်ကြည့်နေစရာလိုလဲ၊ ကဲပါ... ညီစေရယ်၊ မအေကို ခွန်းတုံ့ပြောနေတာ ရပ်လိုက်စမ်းပါ၊ မေမေ က ကိုယ့်သားကို ကိုယ်ပြောနေတာနော်၊ ကိုယ့်သားကမှ ပြောဆိုမရ ကန္တကောဇလုပ်နေမယ်ဆိုရင် ဟိုတစ်ဖက်ကို သွားပြောရမယ့်အဖြစ်မျိုးထိ မေမေက ဘယ်ရောက်ချင်ပါ့မလဲ၊ သားက အဲသလိုဖြစ် အောင် တွန်းမပို့ပါနဲ့ "

ညီစေသည် မှန်တေတေနှင့် ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်ပါသည် ။ သူ့မေမေဟာ သူဖြစ် ချင်တဲ့ အတိုင်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရတဲ့ နည်းနဲ့

ကြိုးပမ်းလုပ်ယူတက်သူဆိုတာ ညီစေ ကောင်းကောင်း သိသည် ။ ပြော
တဲ့ အတိုင်းလုပ်မှာ ၊ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ လဲ ထောက်မှာ မဟုတ်။

ခုချိန်ထိ ဦးဆောက်ပန်းဟာ သူမကို ညီစေမေမေက သဘောမကျ
ဘူးရယ်လို့ ယောင်ယောင် ကလေးမျှ မထင်ရှာ၊ မသိရှာပါ။ ကားပေါ်က
နေ မျက်လွှာစင်းနှင့် လှမ်းပြီးပြတက်တဲ့ မေမေ့ကို ဦးလေးညွတ်ကာ တ
ရိတသေ နှုတ်ဆက်ရင်း သူမကို ပြုံးပြသွားတာကိုပဲ ရင်တဖိုဖိုနှင့် စိတ်
ချမ်းသာ ကျေနပ်နေရှာတဲ့ သူပါ။

မျက်နှာခပ်တင်းတင်းနှင့် ညီစေ့ကို ဟတ်ဟတ်ပက်ပက် မပြုံးပြ မ
ခေါ်ငင်ချင်တဲ့ သူမရဲ့ မေမေ ဒေါ်မာလာနွယ်အတွက် ညီစေ့ကို အမြဲအား
နာ မျက်နှာပူနေရှာတဲ့ သူပါ။ တကယ်တော့ ပန်းရဲ့ မေမေနှင့် ညီစေ့မေ
မေတို့ ဟာ စိတ်ထဲ အမှန်တကယ်ရှိတာကို မျက်နှာမူရာမှာ ဖော်ပြသူနှင့်
မဖော်ပြ သူအဖြစ်သာ ကွာခြားတာ။ ရင်ထဲကိုယ်စီ ရှိကြတာချင်းက ဆ
င်တူ။

မေမေက ဟန်ဆောင်သည် ။ ညီစေ့လည်း တကယ်တော့ ဟန်ဆော
င်တက်ခဲ့ပါသည် ။ ပန်းကို မေမေ လက်မခံ၊ မနှစ်မြို့ဆိုတာကို ပန်း မသိ
ရစေအောင် ဖုံးကွယ်ခဲ့သည် ။ ပန်းကလေး စိတ်ဆင်းရဲ မှာ သူ မကြည့်ရ
က်လို့ ပင်။
